

[Økonomiministeren]

folk med høje indkomster skal betales af familier med små midler. Vi finder heller ikke, at der er noget solidt grundlag for at tro, at skatte- og tilskudssystemet lægger nogen urimelig dæmper på folks lyst til påtage sig arbejde. Det gælder ikke mindst i den nuværende situation, hvor alle kræfter efter vor opfattelse først og fremmest bør samles om at skaffe mere beskæftigelse, især til de unge.

Når dette er sagt, vil jeg gerne gentage, at regeringen er indstillet på at rette op på uheldige tilfælde af samspil mellem beskatning af merindkomst og bortfald af indkomstafhængige ydelser.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget bringes nogle eksempler på sådanne samspilstilfælde vedrørende pensionister, som ikke var med sidste år. Jeg er for så vidt enig i, at nogle af de værste samspilsproblemer berører pensionisterne. For dem af vore ældre medborgere, der møder disse problemer, er vanskeligheden nok ikke så meget, at der ikke er tilstrækkelig tilskyndelse til at tage arbejde; derimod kunne man ligesom forslagsstillerne spørge, om tilskyndelsen til at spare op til alderdommen er tilstrækkelig stor set ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt. Man kan i denne forbindelse vel ikke lukke øjnene for den meget store opsparing til pensionsformål, der foregår i dag i en lang række former, selv om man måske nok kunne diskutere, om den sker i den rigtige form, om fordelingen af opsparingen er den mest ønskelige. Jeg finder imidlertid ikke, at der er grund til at gå nærmere ind på pensionisternes situation, navnlig ikke når der meget snart vil foreligge et resultat af ældrekommissionens arbejde.

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at lovmodellen er et nyttigt redskab til at søge omfanget af eventuelle samspilsproblemer belyst. Lovmodelrådets sekretariat har allerede ydet væsentlige bidrag til den redegørelse fra det faste socialindkomstudvalg, der er omtalt i bemærkningerne til forslaget, samt til ældrekommissionens arbejde.

Jeg kan også oplyse, at der inden længe vil foreligge en ny beretning fra lovmodelrådet, der bl.a. vil søge at give en mere omfattende beskrivelse af samspilsproblemernes omfang. Vanskelighederne ved at gennemføre en sådan analyse er imidlertid som ved meget andet lovmodelarbejde, at det statistiske grundlag endnu ikke er fuldt på højde

med de avancerede analysemetoder, der står til rådighed. Der er imidlertid sket forbedringer, så vi i dag står med et bedre datagrundlag end i fjor. En virkelig tilbundsående undersøgelse af samordningsproblemerne forudsætter imidlertid nok, at lovmodellens datagrundlag udvides med statistik, der bygger på de oplysninger, der forefindes i de registre, der er oprettet af kommunerne til brug ved administration af vigtige lovområder som folkepension, børnetilskud og bolig sikring. Der er i dag arbejde i gang for at sikre en hensigtsmæssig og smidig statistisk udnyttelse af dette materiale. Det er et arbejde, der både er tid- og ressourcekrævende, men jeg tror, at der vil være almindelig interesse for, at det fremmes mest muligt.

Til slut vil jeg gerne gentage sidste års tilsagn om, at jeg, i det omfang det er muligt, vil lade foretage lovmodelberegninger til brug for udvalgsbehandlingen af forslaget.

Erenbjerg (S):

Dette er et genbrugsforslag fra de konservatives arkiver, der tidligere er afvist her i folketingsalen, og derfor må forslaget vel alene betragtes som et forsøg på at pudse den konservative partiglorie. Vi vil afvise forslaget, som vi tidligere har afvist det, alene på grund af de asociale aspekter, der er indbygget i forslaget.

Forslaget går kort og godt ud på, at de dårligst stillede i samfundet skal give afkald på diverse former for ydelser og støtte, for at de mere velbærgede kan få noget mere. Det er ren konservativ snak, som man kan forstå. Det er i grunden forbavsende, at der i det konservative folkepartis folketingsgruppe kan skabes flertal for at fremsætte et sådant forslag. Folkepensionen skal gøres lige for alle uanset formue og indkomst; nogle skal have mere, men de, der i dag har størst behov for folkepensionen plus ydelser, skal beskæres. Alle skal have samme børnetilskud, men de statslige udgifter skal ikke ændres. De velbærgede skal have mere, de dårligst stillede skal lide afsavn. De, der er ramt af arbejdsløshed, skal beskæres, og hele socialindkomstbegrebet skal afskaffes.

Vi kan erklære os enige i, at proportionalstrækket skal forlænges. Denne forlængelse skal ikke betales af de mennesker, der er dårligt stillet i forvejen, men i stedet gennem en